

vrede. Moge God moeder opnemen in zijn
eeuwige vreugde, moge Hij voortaan zorgen
voor haar, die in deze wereld altijd zo
goed voor ons gezorgd heeft. Zij ruste in
vrede.

Voor uw belangstelling en medeleven,
ondervonden tijdens de ziekte en bij het
overlijden van mijn lieve vrouw, moeder,
zuster en oma,

Maria Josephina Derksen-Hilgenberg

zeggen wij u allen hartelijk dank.

Namens de familie
G.J.J. Derksen

Oldenzaal, juli 1980
Zoddenbergstraat 65

Hij voert mij naar wateren,
waar ik kan rusten.

In de vrede van Christus is van ons heen-
gegaan

MARIA JOSEPHINA HILGENBERG

echtgenote van

Gerrit Jan Josef Derksen

Zij werd geboren te Oldenzaal op 5 mei 1915 en is overleden te Enschede op 28 juni 1980, tijdig gesterkt door het Sacrament van de Zieken. Woensdag 2 juli hebben wij afscheid van haar genomen tijdens de gezongen Uitvaartdienst in de St. Antoniuskerk en haar te ruste gelegd op de begraafplaats van Oldenzaal.

Als een verlossing uit een verschrikkelijk lijden is de dood over haar gekomen. Wij geloven dat het zo goed is, omdat voor ons de dood ook overgang naar het nieuwe leven bij God betekent. Moge Hij de opgejaagdheid en rusteloosheid, die de ziekte van moeder met zich meebracht nu veranderen in rust en vrede. In de betere dagen van haar leven was zij een hardwerkende vrouw en een echte moederfiguur. Zij was erg gelukkig getrouwd met haar man en een uitstekende moeder voor haar zeven kinderen. Huiselijk ingesteld hield zij ervan dat alles er keurig uitzag. Wanneer het werk van vader meebracht dat hij late dienst had, dan bleef

zij steeds weer op hem wachten, de tijd opvullend met handwerken. Zij was zachtmoedig van karakter, erg meelevend en altijd druk in de weer voor haar gezin. Met dankbaarheid denken we daar nu aan terug. Hoewel zij goed mee kon doen en van muziek hield op een familiefeest, was haar levensinstelling toch ook zo, dat zij zwaar kon tillen aan de gebeurtenissen van alle dag. Waar zij niet altijd zo spraakzaam was en woordenrijk, werd dit aangevuld door de taal van het hart. Zij hield oprecht van haar man, kinderen en later haar zes kleinkinderen. Zij was zo attent. Vaak vond zij steun in het gebed, dat bleek opnieuw toen zij de laatste jaren zo ziek was. Als zij veel pijn leed, dan kon zij bidden: "O, Jezus, help me toch", een verzuchting van grote betekenis, tot Hem, die zij vroeger opzocht in de kerk, tijdens de zondagse vroegmis. De laatste jaren zijn voor haar en voor ons heel pijnlijk en verdrietig geweest. Een merkwaardige hersenziekte deed haar vreemden van haarzelf en van ons. Wij hebben deze ontluistering moeten meemaken. Toen zij anderhalf jaar geleden moest worden opgenomen in het Verpleegtehuis Bruggerbosch, heeft men haar daar naar best vermogen verzorgd, vol toewijding en liefde. Dat mag hier gezegd worden. Met haar dood is een einde gekomen aan haar rusteloosheid en on-